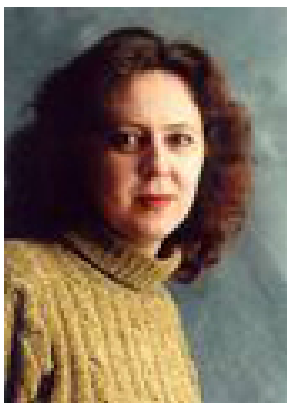

Пише: Мирјана Радојичић
среда, 23 март 2016 09:11

Да су двоструки критеријуми, како се колоквијално именује изостанак доследности и конзистентности у практиковању начелно прихваћених "правила игре", једно од кардиналних обележја сада већ вишедеценијског деловања Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију широко је распрострањено становиште како у лаичким тако и у стручним круговима посматрача и валоризатора његове правосудне праксе.

Утолико ни недавна његова одлука да, упркос чињеници да је у случајевима несрпских оптуженика све време свога постојања толерисао не само претње, застрашивање и корумпирање сведока Тужилаштва, већ и њихове бруталне и масовне ликвидације (случај "Харадинај" [1]), Влади Србије упути налог да због "непоштовања суда и утицања на сведоке", односно "ометања спровођења правде" у поступку против лидера ванпарламентарне Српске радикалне странке, до 31. марта ухапси и у Схевенинген спроведе троје чланова Странке [2], није изненадила чак ни површне познаваоце његовог рада. Јер, све оно што се у поступању Трибунала према несрпским оптуженицима током две деценије успостављало као стандард (несразмерно мале казне за иста инкриминисана дела, смањивање и њих као таквих или, чак, ослобађајуће пресуде у другостепеним поступцима, покровитељски став спрам њиховог третмана сведока оптужби...), у његовом ставу према оптуженима српске националности имало је карактер инцидентата, усамљених и изолованих случајева

[3] насталих у немуштом покушају да се њима закамуфлира очигледна антисрпска оријентација Трибунала која је кардинално сенчила све фазе његовог двоиподеценијског постојања, а у неким предметима ("Готовина-Маркач", "Харадинај-Баљај-Брахимај", "Орић") посебно иритирала и елементарни људски осећај за правду.

Пише: Мирјана Радојичић
среда, 23 март 2016 09:11

Пише: Мирјана Радојичић
среда, 23 март 2016 09:11

